

допуска ли съществуването на национална правна уредба, която — при пропускане на деветмесечния законоустановен срок за изготвяне и обявяване на годишния счетоводен отчет в търговския регистър, воден от съответния (регистърен) съд,

— без предварително да се предостави възможност на засегнатите лица да вземат становище по съществуването на задължението за обявяване на годишния счетоводен отчет и по евентуалните причини за неизпълнението на това задължение, по-специално — без предварително да се провери дали годишният счетоводен отчет вече не е представен в регистърния съд по основното място на дейност на дружеството — и

— без предварителна покана за изпълнение на задължението за обявяване, адресирана до конкретното дружество или до съответния му орган с право да го представлява, —

изисква от водещия търговския регистър съд (Firmenbuchgericht) незабавно да наложи на това дружество и на всеки от органите му с право да го представляват парична глоба в минимален размер от 700 EUR, като при липса на доказателства за противното, се основава на фикцията, че дружеството и неговите органи виновно са пропуснали да обявят годишния счетоводен отчет, а освен това, при последващо неизпълнение на това задължение, регистърният съд автоматично налага на дружеството и на всеки от органите му с право да го представляват последваща периодична глоба на всеки два месеца в минимален размер от 700 EUR, като отново при липса на доказателства за противното, се основава на фикцията, че дружеството и неговите органи виновно са пропуснали да обявят годишния счетоводен отчет?

(¹) Първа Директива на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите-членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността (ОВ L 65, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 3).

(²) Четвърта Директива на Съвета от 25 юли 1978 година приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора относно годишните счетоводни отчети на някои видове дружества (ОВ L 222, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 21), изменена с Директива 2006/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година (ОВ L 224, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2 стр. 143).

(³) Седма Директива на Съвета от 13 юни 1983 година, приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора, относно консолидираните счетоводни отчети (ОВ L 193, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 58).

Преюдициално запитване, отправено от Finanzgericht Baden-Württemberg (Германия) на 16 август 2011 г. — Katja Ettwein/Finanzamt Konstanz

(Дело С-425/11)

(2011/С 331/12)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Finanzgericht Baden-Württemberg

Страни в главното производство

Жалбоподател: Katja Ettwein

Отговорник: Finanzamt Konstanz

Преюдициален въпрос

Трябва ли разпоредбите на Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора от 21 юни 1999 г. (¹) (BGBl. II 2001 г., стр. 810 и сл.), прието от Бундестага като закон на 2 септември 2001 г. (BGBl. II 2001 г., стр. 810), в сила от 1 юни 2002 г. (наричано по-нататък „Споразумението относно свободното движение на хора“), и по-специално членове 1, 2, 11, 16 и 21 от това споразумение, както и членове 9, 13 и 15 от приложение I към същото споразумение, да се тълкуват в смисъл, че не допускат възможността за съвместно облагане — с оглед на уредбата на „производството по разделяне“ (т.нар. „Splitting-Verfahren“) — на живеещи в Швейцария съпрузи, които подлежат на данъчно облагане във Федерална република Германия по отношение на всичките си облагаеми доходи?

(¹) Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора — Заключителен акт — Съвместни декларации — Информация относно влизането в сила на седемте споразумения с Конфедерация Швейцария в областите свободно движение на хора, въздушен превоз, железопътен и автомобилен транспорт на стоки и пътници, възлагане на обществени поръчки, научно-техническо сътрудничество, взаимно признаване на оценките за съответствие и търговия със селскостопански продукти, ОВ L 114, 2002 г., стр. 6.

Жалба, подадена на 18 август 2011 г. от Gosselin Group NV, по-рано Gosselin World Wide Moving NV, срещу Решение на Общия съд (осми състав) от 16 юни 2011 г. по съединени дела T-208/08 и T-209/08 Gosselin Group NV и Stichting Administratiekantoor Portielje/Европейска комисия

(Дело С-429/11 Р)

(2011/С 331/13)

Език на производството: нидерландски

Страни

Жалбоподатели: Gosselin Group NV, по-рано Gosselin World Wide Moving NV (представители: F. Wijckmans и H. Burez, advocaten)

Друга страна в производството: Европейска комисия и Stichting Administratiekantoor Portielje

Искания на жалбоподателите

— главно искане: i) да се отмени съдебното решение (¹), доколкото Общият съд твърди, че неправомерните практики по естеството си ограничават конкуренцията, без да е необходимо да се доказва наличието на антиконкурентни последици, и ii) да се отмени решението (²) (изменено и в частта му, в която се прилага по отношение на жалбоподателя), като се има предвид че то не съдържа каквото и да било доказателство за последици, свързани с правото на конкуренция, на практиките, за които се приема, че жалбоподателят носи отговорност.

- при условията на евентуалност: i) да се отмени съдебното решение, доколкото Общият съд твърди, че Комисията по изключение може да се позове на второто алтернативно условие на точка 53 от Насоките относно понятието за засягане на търговията⁽³⁾, без да извършва изрично определяне на пазара по смисъла на точка 55 от тези насоки, и ii) да се отмени решението (изменено и в частта му, в която се прилага по отношение на жалбоподателя), доколкото Комисията не е доказала надлежно в решението, че практиките значително засягат търговията между държавите членки.
- при условията на евентуалност: i) да се отмени съдебното решение, доколкото Общият съд твърди, че Комисията не е била длъжна да вземе предвид факта, че жалбоподателят не е участвал в писмените споразумения относно цените или в събраията, нито в рамките на преценката на нарушенията, нито в рамките на смекчаващите обстоятелства и ii) да се отмени решението (изменено и в частта му, в която се прилага по отношение на жалбоподателя) поради същите съображения.
- при условията на евентуалност: i) да се отмени съдебното решение, доколкото в него се прилага ставката 17 % от съответните продажби, без да се взимат предвид всичките 30 релевантни обстоятелства, основани по-специално на минимален праг от 15 % и ii) да се отмени решението (изменено и в частта му, в която се прилага по отношение на жалбоподателя) поради същите съображения.
- при условията на евентуалност: i) да се отмени съдебното решение, доколкото в него се твърди, че по отношение на участието на жалбоподателя в периода 31 януари 1992 г.—30 октомври 1993 г. не е изтекла погасителна давност; ii) да се отмени решението (изменено и в частта му, в която се прилага по отношение на жалбоподателя), доколкото в него глобата, наложена на жалбоподателя, се изчислява въз основа на неговото участие в периода 31 януари 1992 г.—30 октомври 1993 г.; и iii) поради това да се намали съответно размерът на глобата.
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски в съответствие с член 69, параграф 2 от Процедурния правилник.
- при преценката на смекчаващите обстоятелства в рамките на изчисляване на глобата Общият съд е нарушил принципа, според който отговорността има личен характер, както и правилото, че Комисията трябва да спазва собствените си насоки;
- при определянето на основния размер на глобата Общият съд е нарушил задължението за мотивиране, принципа, според който отговорността има личен характер, както и правилото, че Комисията трябва да спазва собствените си насоки. В първата част от това твърдение се поддържа, че Общият съд неправилно е приел, че Комисията е можела да се позове на параграф 23 от Насоките относно метода за определяне на размера на глобите. Във втората част се поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като твърди, че съществува минимална ставка от 15 % от стойността на продажбите, която по дефиниция е минималният праг за глоба за строги ограничения на конкуренцията. В третата част се твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като твърди, че ставката от 17 % е равна или се приближава до минималната ставка от 15 %, и като въз основа на това достига до заключението, че не трябва да се отчитат всички релевантни обстоятелства;
- като е приел, че по отношение на участието на Gosselin NV в спорните практики през периода 31 ноември 1992 г.—30 октомври 1993 г. не е изтекла погасителна давност, Общият съд е нарушил член 25 от Регламент № 1/2003.

(1) Решение на Общия съд (осми състав) от 16 юни 2011 г. по съединени дела T-208/08 и T-209/08, Gosselin Group NV и Stichting Administratiekantoor Portielje/Европейска комисия (наричано по-нататък „съдебното решение“).

(2) Решение C(2008) 926 окончателен на Комисията от 11 март 2008 година относно производство по член 81 (ЕО) и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38.543 — Международни услуги по преместване) (наричано по-нататък „решението“).

(3) Насоки относно понятието за засягане на търговията, което се съдържа в членове 81 (ЕО) и 82 (ЕО) (ОВ С 101, 2004 г., стр. 81; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 149).

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си Gosselin Group NV твърди, че Общият съд е нарушил правото на Съюза, като е направил неправилна от правна гледна точка преценка на установените от него факти (фиктивните оферти и комисионните), свързани със споразуменията относно цените и практиките на подялба на пазара и че съдебното решение е опорочено най-малкото от липса на мотиви в това отношение.

При условията на евентуалност Gosselin Group NV твърди, че:

- при преценката относно наличието на значителни последици за търговията между държавите членки Общият съд е нарушил правилото, че Комисията трябва да спазва собствените си насоки;

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal Alba — Secția comercială și de contencios administrativ — Румъния на 22 август 2011 г. — В защита на интересите на своите членове, полицаи от I.P.J. на окръг Alba/Ministerul Administrației și Internelor (MAI), Inspectoratul General al Poliției Române (IGPR) и Inspectoratul de Poliție al Județului Alba (IPJ)

(Дело C-434/11)

(2011/C 331/14)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Tribunal Alba